

Arrest

nr. 189 414 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjjiitische moslim afkomstig uit Bagdad.

U verklaarde sinds 2007 tot uw vertrek in de wijk Al Salhiah te Bagdad gewoond te hebben. Van 1 januari 2009 tot februari 2011 heeft u als politieagent gewerkt bij de receptie van kasteel Adnani te Bagdad, waar u ook een opleiding van twee maanden kreeg. Van februari 2011 tot eind juli 2015 heeft u gewerkt bij de receptie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waar zich een gevangenis bevond. U had de functie van korporaal en controleerde de hoofdingang van het gebouw. In de gevangenis werden zowel mannen als vrouwen vastgehouden, waaronder terreurverdachten, leden van IS en van milities.

Op 7 juli 2015 werd u op de weg tussen uw huis en de bakker benaderd door enkele personen die u vroegen om hen toegang te verlenen tot het ministeriegebouw waar u werkte. Ze spraken u op vriendelijke wijze aan en verklaarden ex-collega's te zijn die uw hulp nodig hadden. Ze hadden het accent van Mosul. U weigerde hen te assisteren maar raadde hen aan zich aan te melden bij het loket en op legale wijze binnen te gaan. U schonk geen verdere aandacht aan dit voorval aangezien u zulke vragen als veel voorkomend beschouwde.

Op 14 juli 2015 was u 's ochtends van uw werk te voet onderweg naar huis. Onderweg kwam u dezelfde persoon tegen die u een week eerder had aangesproken. Deze deed alsof hij verrast was u te zien en nodigde u uit om even bij hem in de auto te komen zitten ter verfrissing van het warme weer. In de auto bevonden zich nog twee andere personen. Ze herhaalden hun vraag tot toegang tot de gevangenis en boden u een som geld aan. U weigerde, waarop u bedreigd werd met een mes. Vervolgens bent u overstuur naar huis gegaan en bent u de hele dag thuis gebleven.

Op 15 juli 2015 hebt u het voorval gemeld aan uw overste, die reageerde dat zulke voorvallen gewoon zijn in Irak en dat u zich geen zorgen moest maken. Diezelfde dag nog werd u opgebeld door de verantwoordelijke van een autogarage in uw wijk om te melden dat een onbekende persoon naar u geïnformeerd had. Daarop besloot u tijdelijk te logeren bij uw vriend en collega A.M.. U ging in die periode samen werken en keerde samen met hem terug naar huis.

Ongeveer tien dagen later, rond 25 juli 2015, keerde u alleen terug van uw werk naar het huis van uw vriend A.M.. U nam de taxi maar moest onderweg uitstappen wegens file bij een controlepost. Toen u uw weg te voet verderzette werd u met opzet bijna aangereden door een auto. Twee bewapende personen stapten uit de auto en achtervolgden u. U kon ontkomen door een huis in de straat binnen te gaan. Vervolgens kwam uw vriend A.M. u daar ophalen.

Na dit voorval tot aan uw vertrek bent u ondergedoken bij uw oom J. in de wijk Al Jihad te Bagdad. Op 4 augustus 2015 verliet u Irak zonder ontslag te nemen op uw werk. U nam het vliegtuig van Bagdad naar Antalia, Turkije, en reisde via Griekenland, Servië, Macedonië en Hongarije naar België. Op 16 augustus 2015 werd uw broer N., die als kok voor de Amerikaanse ambassade werkte, vermoord teruggevonden in de wijk al Salhiah te Bagdad.

U kwam op 23 augustus 2015 aan in België en diende op 26 augustus 2015 uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw originele nationaliteitsbewijs afgeleverd op 1 januari 2006 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 17 juni 2014 te Bagdad, uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad (geen datum), uw originele rijbewijs afgeleverd op 15 juli 2014 te Bagdad, uw originele werkbadge afgeleverd op 28 oktober 2014, de originele overlijdensakte van uw broer N. afgeleverd op 16 augustus 2015 te Bagdad, een kopie van de woonstkaart van uw vader afgeleverd op 1 maart 2011, een kopie van uw rantsoenkaart afgeleverd op 8 oktober 2013 te Bagdad, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Mohamed afgeleverd op 17 januari 2007 te Bagdad, een kopie van uw arbeidsovereenkomst afgeleverd op 31 december 2008 te Bagdad, een kopie van uw overeenkomst van woonst afgeleverd in februari 2011 te Bagdad, een kopie van de politieklacht na de moord op N. afgeleverd op 18 augustus 2015 te Bagdad, en foto's van N..

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in eerste instantie uw land ontvluchtte wegens vrees voor personen die via u op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot het ministeriegebouw waar u werkte. In tweede instantie vreest u ook bestraffing door de overheid wegens desertie.

Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er werden in uw opeenvolgende verklaringen immers tegenstrijdigheden vastgesteld die de kern van uw asielrelaas raken. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal personen dat u de eerste keer benaderd had. Aanvankelijk stelde u dat u op 7 juli 2015 door vijf personen benaderd werd (CGVS, p.14). Later verklaarde u dat u toen slechts door twee personen werd aangesproken, en dat een derde in de wagen bleef zitten (CGVS, p.21). Tijdens uw eerste gehoor bij DVZ verklaarde u dan weer dat u die dag door drie à vier personen werd aangesproken. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkende u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd, maar gaf u wel toe tijdens het eerste gehoor bij DVZ drie à vier personen genoemd te hebben. Aangezien u zelf stelde dat u toen voor de eerste keer met een persoonlijke bedreiging werd geconfronteerd (CGVS, p.25), waardoor u uiteindelijk Irak hebt moeten verlaten en uw familie hebt moeten achterlaten, kan van u toch verwacht worden dat u zich het aantal personen dat u benaderde beter voor de geest kunt halen.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de omstandigheden van die eerste benadering. Zo stelde u dat u de auto van uw bedreigers die 7de juli niet gezien had, en dat u de auto

pas bij de tweede bedreiging op 14 juli gezien had (CGVS, p.22). Niettemin had u even voordien verklaard dat u op 7 juli door twee personen benaderd werd, terwijl een derde persoon in de auto bleef zitten (CGVS, p.21). Gewezen op deze tegenstrijdigheid paste u uw verklaring aan door te stellen dat u de auto bij de eerste bedreiging pas had opgemerkt toen deze wegreed, waarna u uiteindelijk ondubbelzinnig toegaf de auto zowel bij de eerste als bij de tweede bedreiging gezien te hebben (CGVS, p.22). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt hieruit dat u poogde uw bovenvermelde verklaringen aangaande het aantal personen op onhandige wijze recht te trekken.

Ten derde is ook uw beschrijving van het moment waarop u die 7de juli werd aangesproken niet consistent. Initieel verklaarde u dat u in de vooravond even naar buiten was gegaan om een brood bij de bakker te gaan halen, wat ongeveer vijf minuten wandelen was. U stelde dat u op de terugweg van de bakker opgewacht werd (CGVS, pp.13-14). Later verklaarde u daarentegen dat u op de weg naar de bakker aangesproken werd (CGVS, p.21). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde strookt uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal op een belangrijk punt niet met de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ hebt afgelegd. Tijdens dit eerste gehoor bij DVZ beschreef u de gebeurtenissen van 14 juli zonder enige melding te maken van bedreigingen met een mes. Bovendien voegde u er op het einde van dit eerste gehoor spontaan aan toe dat u enkel mondeling bedreigd werd. Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal daarentegen beschreef u uitgebreid hoe u op 14 juli bedreigd werd met een mes, en hoe u rond 25 juli op gewelddadige wijze achtervolgd werd door een auto met bewapende mannen (CGVS, pp.14-16). Ter verklaring wierp u op dat u bij DVZ niet in detail kon treden en pas later toevoegingen zou mogen doen (CGVS, pp.2 en 26). Het is echter opmerkelijk dat u wel in detail trad over het feit dat u een som geld werd aangeboden, maar dat u niets vermeldde over de fysieke bedreigingen. Deze discrepantie doet vermoeden dat u feiten toegevoegd hebt aan uw initiële relaas, wat dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengt.

Nu beweerde u weliswaar dat het gehoorverslag van DVZ niet tegenwerpelijk zou zijn. U riep in dat de persoon die uw interview bij DVZ afnam zelf Arabisch sprak en aldus de vragen en antwoorden tegelijk zelf vertaalde, waardoor er geen aparte tolk aanwezig was (CGVS, p.2). Uw advocate voegde daaraan toe dat er zaken waren die niet volledig vertaald werden, en dat het uiteindelijke gehoorverslag niet meer aan u werd voorgelezen waardoor uw handtekening dan ook niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd (CGVS, p.33). Deze argumenten gaan echter niet op aangezien zowel de vragenlijst als de lijst met verklaringen van personalia ondertekend is door twee verschillende personen: de handtekening van de tolk verschilt duidelijk merkbaar van de handtekening van de ambtenaar. Hieruit blijkt dat de ambtenaar die u bij DVZ interviewde wel degelijk bijgestaan werd door een tolk die het Arabisch machtig is.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de gedragingen en reacties die u omschreven hebt ernstige vragen oproepen en hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste verklaarde u dat u werkte bij de receptie van een ministeriegebouw waar zowel terreurverdachten van IS als van milities werden vastgehouden (CGVS, p.19). Tevens verklaarde u dat u al van bij de eerste bedreiging wist dat de personen die u bedreigden ex-collega's waren -die u weliswaar niet persoonlijk kende- en dat zij het accent van Mosul hadden (CGVS, p.22). Buiten uw goede vriend en collega A.M. had u geen enkele collega ingelicht van de bedreigingen. U had niemand van uw team gewaarschuwd dat zij zelf bedreigd konden worden door personen die op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot de gevangenis (CGVS, pp.27-28). Gezien de zware verantwoordelijkheid die rust op de schouders van personen met uw functie –u bepaalde immers wie toegang kreeg tot een gevangenis met terreurverdachten (CGVS, p.22)- zou het zeer onverantwoordelijk zijn om uw ervaringen en kennis over de bedreigers en hun bedoelingen niet te delen met uw collega's die dat gezag deelden. Temeer daar u zelf benadrukte dat de bedreigers het accent van Mosul hadden en dat zich in de gevangenis ook leden van IS bevonden (CGVS, pp.19 en 22). De ernstige vragen die uw gedrag oproept tasten dan ook de aannemelijkheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Ten tweede stelde u als verklaring voor het feit dat u uw collega's niet ingelicht had, dat u niemand vertrouwde (CGVS, p.27). Nochtans verklaarde u voordien dat u en uw collega's goede vrienden waren waardoor onderlinge verplichtingen niet meer bestonden en jullie met elkaar in discussie konden gaan (CGVS, p.21). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid verklaarde u dat u met uw vrienden wel over andere dingen kan praten, maar dat u nooit weet tot welke groep zij behoren of welke intenties zij hebben (CGVS, p.27). Gezien de ernst van de bedreigingen (fysieke bedreigingen met een mes, dreigen met het vermoorden van familie, achtervolging met een auto en met wapens), en het feit dat u vrienden had die reeds vermoord zijn door zulke bedreigingen (CGVS, p.24), is het onaannemelijk dat u geen enkele bezorgdheid had geuit naar uw collega's toe, die u ook als vrienden beschouwde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast.

Ten derde stelde u dat u uw kolonel enkel na de tweede bedreiging hebt ingelicht, namelijk op 15 juli 2015 (CGVS, p.23). Deze reageerde dat zulke bedreigingen normaal zijn voor mensen met uw functie, er werd dan ook geen speciale bescherming voor u voorzien (CGVS, pp.15, 24 en 25). Gezien de verantwoordelijkheid die op uw schouders rustte is het zeer merkwaardig dat u uw oversten niet meteen na de eerste bedreiging hebt ingelicht. Ter verklaring stelde u dat u er niet veel aandacht aan schonk omdat uw bedreigers het u vriendelijk vroegen, en omdat zulke vragen veelvoorkomend zouden zijn in Bagdad (CGVS, pp.14 en 23). Niettemin was u toen al op de hoogte dat het om ex-collega's ging die uit Mosul afkomstig waren, die op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot een gebouw waar terreurverdachten van IS werden vastgehouden. U stelde dat bedreigingen met de dood en benaderingen van mensen met uw functie frequent voorkomen in Bagdad (CGVS, p.14). Men kan dan ook verwachten dat uw opleiding anticipeerde op hoe u met zulke situaties op professionele wijze moet omgaan, en dat deze vraag voor u niet als een totale verrassing kwam. U stelde echter louter dat er in uw opleiding niet op geanticipeerd was (CGVS, p.24). Bij het beschrijven van uw dagtaken vertelde u nochtans dat u elke ochtend een briefing kreeg met verschillende punten waar u aandachtig voor moest zijn, zoals belangrijke personen die aanwezig waren of extra maatregelen die moesten worden getroffen (CGVS, p.20). Hieruit blijkt dat u dagelijks contact had met uw leidinggevenden aan wie u ook het eerste voorval had kunnen melden, en dat uw oversten de bewaking en organisatie van het gebouw wel degelijk zeer serieus namen. Deze vaststellingen roepen ernstige vragen op bij uw gebrek aan initiatief na de eerste bedreiging, en bij de door u aangehaalde lauwe reactie van uw kolonel, wat de aannemelijkheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt.

Ten vierde had u sinds de derde bedreiging zelfs helemaal niemand meer ingelicht en was u niet meer uit werken gegaan (CGVS, p.27). Zoals hierboven gesteld rustte er op uw schouders een zware verantwoordelijkheid aangezien u mee bepaalde wie de gevangenis in en uit kon (CGVS, p.22). Na een derde -bewapende- bedreiging van uw leven niets meer melden aan uw oversten betekent dat u uw verantwoordelijkheden aan uw laars lapt. U werd immers benaderd door personen die koste wat kost op heimelijke wijze toegang willen verkrijgen tot een gevangenis met terreurverdachten. Bij confrontatie met de opmerking waarom u uw oversten na deze derde zeer ernstige bedreiging niet meer had ingelicht, antwoordde u dat de kolonel die u voordien had verwittigd de volgende dag al met kogelschoten was gedood. U weet niet waarom of door wie (CGVS, pp.26-27). Dit doet echter geen afbreuk aan bovenvermelde onaannemelijkheid, u had immers de mogelijkheid andere oversten in te lichten van deze derde bedreiging, bijvoorbeeld bij de dagelijkse briefing die u elke ochtend moest bijwonen. Bovendien waren de bedreigers ex-collega's met het accent van Mosul, die via deze specifieke kenmerken door uw oversten eventueel opgespoord hadden kunnen worden in het personeelsbestand. Deze onwaarschijnlijkheden ondermijnen dan ook verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde verklaarde u dat u in de ochtend van 14 juli 2015 te voet onderweg was naar huis van uw werk. Onderweg kwam u dezelfde persoon tegen die u een week eerder had aangesproken. Deze deed alsof hij verrast was u te zien en nodigde u uit om even bij hen in de auto te komen zitten ter verfrissing van het warme weer. U wou eerst niet instappen omdat u haast had, moe was en naar huis wou, maar uiteindelijk bent u toch meegegaan. Vervolgens bent u in de auto bedreigd met een mes (CGVS, pp.14 en 23). Aangezien de persoon die u aansprak dezelfde persoon was die u de eerste keer met een dubieuze vraag benaderd had, aangezien deze persoon van Mosul afkomstig was en interesse had in een gevangenis met IS-terreurverdachten, en aangezien u zelf verklaarde dat bedreigingen van mensen met uw functie in Irak zeer frequent zijn (CGVS, p.22), is het zeer onaannemelijk dat u zich zomaar hebt laten meelokken. Bovendien had de persoon bij de eerste benadering reeds aangekondigd dat hij over enkele dagen terug zou komen (CGVS, p.14). Het was aldus gepland dat jullie elkaar opnieuw zouden ontmoeten en u was daarvan op de hoogte. Een totale verrassing kon het weerzien en de bijbehorende eis niet zijn. Bij confrontatie met deze opmerking stelde u nogmaals dat u niet wist dat u bedreigd zou worden en dat u verwachtte dat ze hun vraag opnieuw op vriendelijke wijze zouden stellen (CGVS, p.24). Niettemin is het zeer naïef dat u zomaar vrijwillig mee in een volle auto stapt met mensen waarvan u weet dat ze illegale intenties hebben, terwijl u aangaf zelfs uw eigen collega's en vrienden niet te vertrouwen (CGVS, p.27). Deze onwaarschijnlijkheden tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Tot slot roepen ook uw antwoorden in verband met het overlijden van uw broer N. ernstige vragen op die uw asielrelaas ongeloofwaardig maken. U stelde dat uw broer N. op 16 augustus 2015 dood werd teruggevonden. U vermoedt dat hij gedood werd door uw eigen bedreigers, aangezien hij met messteken werd vermoord en aangezien u zelf ook bedreigd werd met een mes, terwijl de meeste moordaanslagen met geweerschoten gebeuren (CGVS, pp.28 en 30). Ook tijdens het eerste gehoor bij DVZ stelde u dat uw broer N. in uw plaats vermoord werd. Anderzijds verklaarde u dat u absoluut geen idee hebt wie de daders precies waren (CGVS, pp.12 en 28). Op de vraag naar de omstandigheden van de moord antwoordde u louter dat uw broer overleden is tijdens uw reis naar Europa (CGVS, p.11). Ook

op de vraag of er in de media ooit bericht werd over de moord antwoordde u dat u op weg was naar België en het dus niet opgevolgd of gezien hebt (CGVS, p.31). Indien u werkelijk vermoedt dat uw broer door uw eigen bedreigers in uw plaats vermoord werd toont u beduidend weinig interesse in diens dood. Bovendien vertelde u dat uw ouders in Bagdad “zich dagelijks enkel bezighouden met het begraven van kennissen”, en dat uw neef en grootmoeder onlangs overleden zijn (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u daarbij geen enkele melding maakte van uw broer N.. U vertelde tevens dat het niet goed gaat met uw moeder omdat haar eigen moeder, uw grootmoeder, recent overleden is (CGVS, p.6). Het is wederom opvallend dat u toen geen enkele referentie maakte naar de dood van N., hoewel uw moeder na het overlijden van uw andere broer M. in 2007 en na uw vertrek ook haar derde zoon recent verloren heeft. Ook haalde u aan dat het niet simpel is om familie, vrienden en broers achter te laten, “waarvan er één gestorven is” (CGVS, p.30). U refereert hierbij enkel naar het overlijden van M., maar u laat het latere overlijden van N. volledig buiten beschouwing. Naast een gebrek aan interesse toont u aldus ook beduidend weinig inlevingsvermogen in de situatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook ernstig aantast.

Ter staving van het overlijden van N. legde u een overlijdensakte en een bewijs van politieklacht neer. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde overlijdensakte en politieklacht ernstig gerelativeerd dient te worden. Het is daarenboven merkwaardig dat de overlijdensakte “handelaar” vermeldt als functie van N., terwijl u verklaarde dat hij al sinds 2012 kok was bij de Amerikaanse ambassade (CGVS, p. 28 en 31). Wat betreft de politieklacht dient opgemerkt te worden dat het om een kopie gaat en niet om een origineel document. Ten gevolge van de slechte kwaliteit van de kopie en het onduidelijke handschrift is de paragraaf rechtsonder onleesbaar. Daarenboven maakt het document geen melding van de precieze dag van het overlijden van N.. Ook vermeldt de akte dat N. gedood was toen hij op weg was naar een van de winkels in de regio, terwijl u verklaarde dat hij op weg was naar zijn werk (CGVS, p. 28). De discrepanties in de gegevens van de overlijdensakte en politieklacht ondermijnen dan ook de bewijskracht van deze documenten. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen uw verklaringen, en met de beschikbare informatie over documentenfraude, kunnen deze documenten niet beschouwd worden als doorslaggevende bewijsstukken voor uw asielrelaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor personen die via u op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot het ministeriegebouw waar u werkte. In tweede instantie riep u ook uw vrees voor bestraffing door de overheid wegens desertie in. Echter, zoals hieronder aangetoond, hebt u ook deze vrees niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste gaf u ongerijmde antwoorden op de vraag voor welke functie u werd opgeleid in kasteel Adnani en in welke hoedanigheid u van februari 2011 tot eind juli 2015 in Bagdad werkte. Zo verklaarde u enerzijds herhaaldelijk dat u als soldaat in het leger werkte (gehoorverslag CGVS, pp.3, 5, 9, 17, 22). Anderzijds verklaarde u dat u niet als soldaat, maar als politieagent werkte en noemde u consequent het Ministerie van Binnenlandse Zaken als uw werkgever (CGVS, pp.5, 9, 14, 17, 18, 20). Bij een eerste confrontatie met deze ongerijmdheid stelde u dat er in Irak geen duidelijk onderscheid is tussen leger en politie (CGVS, p.18). Bij een latere confrontatie zei u dan weer dat er wel degelijk een verschil is, waarna u uiteindelijk ondubbelzinnig verklaarde dat u politieagent was met de rang van korporaal (“Naeb Areef”, CGVS, p.20). Uw herhaaldelijk ongerijmde antwoorden doen vermoeden dat u uw werkelijke hoedanigheid trachtte te achterhouden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook ernstig aantast.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier (Iraqi Federal Police, Advisor Guide, pp.13-16) dat er wel degelijk een duidelijk onderscheid is tussen leger en politie; met name dat het leger volledig onder het Ministerie van Defensie ressorteert, en politie onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Aangezien u zelf systematisch verklaarde voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken gewerkt te hebben en u nergens melding maakte van het Ministerie van Defensie, en aangezien ook uw neergelegde werkbadge en arbeidsovereenkomst enkel het Ministerie van Binnenlandse Zaken vermelden, dient elke twijfel op dit vlak uitgesloten te worden. Deze informatie, samengenomen met bovenvermelde verklaring dat u als politieagent werkte, leidt noodzakelijkerwijze tot het besluit dat u nooit voor het leger hebt gewerkt. U kan dan ook geen grond inroepen om te vrezen voor bestraffing wegens desertie als militair.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.32), merkt het Commissariaat-Generaal vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering

dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het

aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant

gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten -namelijk uw originele nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, uw originele kieskaart, uw originele rijbewijs, uw originele werkbadge, een kopie van de woonkaart van uw vader, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de overlijdensakte van uw broer M., een kopie van uw arbeidsovereenkomst, een kopie van uw overeenkomst van woonst, en foto's van N.- tonen uw identiteit, uw beroep, uw herkomst uit Bagdad en het overlijden van uw broer M. aan, gegevens die niet door het Commissariaat-Generaal betwist worden. Deze documenten staven echter uw persoonlijke asielrelaas niet, en kunnen aldus de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet ontcrachten. Ook het feit dat u uw paspoort niet voorlegde, doet twijfels rijzen. Ter verklaring voor het ontbreken van uw paspoort stelde u dat de smokkelaar uw

paspoort had ingehouden met het excuus dat u teruggestuurd zou worden naar Irak indien men uw paspoort zou zien. Bij DVZ toonde u weliswaar een foto van uw paspoort op uw gsm, terwijl u deze foto niet meer voorlegde bij het Commissariaat-Generaal. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het Commissariaat-Generaal, zoals een andere vertrekdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan, des te meer omdat alle door u aangehaalde bedreigingen binnen de maand voor uw vertrek gebeurd zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker wijst erop dat UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. *“Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent te worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.”* Verder meent verzoeker dat de motieven van het CGVS op basis waarvan zijn asielaanvraag niet werd aangenomen, niet kunnen worden bevestigd.

Vervolgens bevestigt verzoeker dat, toen hij de eerste keer werd benaderd, dit wel degelijk door twee personen en buiten was, dat deze twee personen zich vervolgens hebben omgedraaid en zijn ingestapt in een auto die meteen vertrok, waaruit hij afleidde dat er minstens drie personen in het voertuig zaten. Verder betwist verzoeker dat hij zou hebben gesteld dat hij het voertuig niet zou hebben gezien op 7 juli 2015. Hij stelt dat hij verderop een voertuig zag, waarnaar de twee personen zijn teruggekeerd en vertrokken. Hij herhaalt dat hij door twee personen werd benaderd en dat er minstens één of meerderen nog in het voertuig zaten. Bij de tweede benadering op 14 juli 2015 stapte hij zelf in het voertuig. Verzoeker blijft er ook bij dat hij op 7 juli 2015 werd aangesproken onderweg naar de bakker en niet op de terugweg van de bakker en hij meent dat hij slecht werd begrepen. Hij citeert uit zijn gehoorverslag en de op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) ingevulde vragenlijst. Hij merkt op dat de tolk tijdens het gehoor diende toe te geven dat hij niet kon vertalen omdat bepaalde door verzoeker gebruikte termen hem niet duidelijk waren.

Verder wijst verzoeker erop dat hem op de DVZ werd gevraagd zijn relaas kort te doen, zonder in detail te treden, hetgeen volgens hem conform is aan de wijze waarop de DVZ in de zomer van 2015 asiilverhoren afnam. Hij stelt dat zijn relaas hem niet opnieuw werd voorgelezen en dat hij geen kopie van de vragenlijst kreeg, zodat hij zijn verklaringen niet kon controleren, hetgeen hij ook opmerkte bij het CGVS. Tevens wijst verzoeker op het eerste onderhoud op de DVZ, waaruit volgens hem blijkt dat dit onderhoud enkel gebeurde door een tolk. Ook merkt hij op dat de vragenlijst melding maakt van een ander tolknummer (1348 in de plaats van 1121), dat in de vragenlijst uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze dient ter voorbereiding van het onderhoud op het CGVS en dat in de vragenlijst zelf wordt gevraagd om niet in te gaan op details. Verzoeker stelt dat hij door twee verschillende tolken zou zijn ondervraagd en dat van hetgeen de eerste tolk verklaarde nergens enige weerslag is te vinden. *“Verzoeker kan dat niet veronderstellen”*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij na de tweede bedreiging er wel degelijk met een hooggeplaatste over praatte, die hem echter niet serieus nam. Hij stelt dit reeds te hebben verklaard op de DVZ en te hebben bevestigd op het CGVS. Hij meent dat het niet-vertellen geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid. Hij stelt dat zijn beoordeling van de eerste bedreiging van een zekere banaliteit was voordat het tweede incident was voorgevallen. Voorts merkt hij op *“dat voor het overige en alhoewel zijn collega’s ook in zekere mate vrienden waren, het niet abnormaal is dat hij in de gegeven omstandigheden ook zelf wantrouwig was en niemand durfde te vertrouwen. Hij wist immers niet welke sympathiën er speelden.”* Hij bevestigt dat hij na de eerste bedreiging *“niet hogerop ging”*, doch wel na de tweede bedreiging waarbij gebruik werd gemaakt van een mes. Hij stelt *“Dat voor verzoeker het incident alle banaliteit verloren had, doch niet voor zijn overste”*. Hij wijst erop dat hij uitlegde dat ook zijn familie werd bedreigd en met naam werd genoemd. Verder herhaalt verzoeker dat zijn reactie wel degelijk normaal is en dat hij aangaande zijn bevriende collega’s niet zeker kon zijn van hun sympathiën en aangaande zijn oversten geen steun kreeg nadat hij over het tweede incident had gesproken. Hij stelt dat hij geen vertrouwen meer had en dat het dan ook geen zin meer had er met zijn oversten over te praten. Hij meent tevens dat het CGVS uit het oog verliest dat politiediensten sowieso weinig kunnen doen, zoals hij tijdens zijn gehoor opmerkte. Verder stelt verzoeker dat hij steeds heeft gezegd dat hij geen andere keuze had dan in te stappen in de wagen omdat hij werd bedreigd met een mes.

Aangaande de dood van zijn broer voert verzoeker aan dat hij *“verdenkt”* dat de verantwoordelijken voor diens dood dezelfde zijn als diegenen die hem benaderden, doch hij kan hiervan niet zeker zijn, heeft er geen harde bewijzen voor en kan dit dan ook niet affirmeren. Hij meent dat zijn verklaringen in dit verband eenduidig zijn. Voorts stelt hij dat de overlijdensakte niet *“handelaar”*, maar *“arbeider”* vermeldt en wijst hij erop *“dat deze vertaling nagekeken werd door de tolk”*. Hij verduidelijkt dat zijn broer wel degelijk naar zijn werk ging en onderweg door een markt ging, hetgeen volgens hem de bewoordingen van de klacht kan verklaren. Hij stelt dat hij het moeilijk heeft met de dood van zijn beide broers en dat zijn emotionele toestand duidelijk was voor zijn raadsman. Hij citeert uit het gehoorverslag. Hij meent dat zijn relaas doorleefd is.

Vervolgens onderstreept verzoeker dat hij zijn werkbadge heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat hij afhangt van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en dus dat hij werkt voor de politie, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist. Verzoeker stelt de indruk te hebben dat de tolk het onderscheid tussen politie en leger niet maakte en citeert uit het gehoorverslag. Hij wijst ook op zijn arbeidscontract. Hij stelt dat de verwarring mogelijks is te wijten aan het feit dat hij een gezamenlijke legeropleiding kreeg en nadien *“overging”* naar de politie. Hij meent verder dat het niet opgaat te stellen dat hij omwille van zijn profiel van politieagent geen buitensporig risico zou lopen op bestraffing. Verzoeker stelt als volgt: *“Verzoeker wil aanstippen dat de COI Irak, Police-désertion die de CGVS in andere dossier bijbrengt, stelt dat L’article 5 dispose qu’un policier qui s’absente sans autorisation sera puni d’une peine d’emprisonnement de maximum six mois. En cas de récidive, la peine maximale est de un an. L’article 6 dispose qu’un policier dont l’absence sans autorisation dure plus de six jours et a lieu pendant des troubles ou un état d’urgence, sera puni d’une peine d’au moins un an d’emprisonnement”* In casu kan niet betwist worden dat er zich wel degelijk een periode van onzekerheid afspeelt in Iran. Opmerkelijk is ook dat de tekst spreekt van een minimum-straft, en in alle talen zwijgt over een maximumstraf. Verzoeker meent anderzijds dat ook de minimumstraf van één jaar disproportioneel is, minstens dat de omstandigheden van detentie onmenselijk en mensonwaardig zijn.” Verzoeker merkt op dat het CGVS geen informatie verschaft over de situatie in de Iraakse gevangenis, terwijl Amnesty International deze onmenselijk en mensonterend acht. Hij stelt dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt zodat op dit vlak kan worden overgegaan tot verder onderzoek.

Verder meent verzoeker dat hij ondergeschikt in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie als politieagent, *“waarbij een bijzondere kwetsbaarheid specifiek aangenomen wordt”*. Hij verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij stelt dat ook de problematiek van desertie en de detentievoorwaarden in rekening dienen te worden gebracht. Verder stelt hij dat ook de algemene situatie in Irak in het algemeen, en in Bagdad in het bijzonder, correct dient te worden ingeschat. Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting over deze algemene situatie uit verzoeker vervolgens kritiek op de in de bestreden beslissing weergegeven analyse. Hij besluit als volgt: *“Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en behoort tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.”*

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016.

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de overlijdensakte van zijn broer N. met vertaling en een klacht neergelegd bij de politie van Bagdad zonder vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de ter terechtzitting neergelegde klacht bij de politie van Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 10) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij in Irak werd bedreigd naar aanleiding van zijn taken als politieagent. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden van de bedreigingen, (ii) zijn verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op de DVZ, (iii) zijn gedrag en het niet-inlichten van anderen na de bedreigingen niet aannemelijk zijn, (iv) hij incoherente verklaringen aflegde over de dood van zijn broer N., (v) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er slechts een laag risico bestaat op buitensporige bestraffing omwille van zijn onwettige afwezigheid bij de politie, en (vi) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat, toen hij de eerste keer werd benaderd, dit door twee personen en buiten was en dat hij opmerkte dat er minstens een derde persoon in het voertuig zat waarmee deze twee personen onmiddellijk wegreden, komt hij niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing dienaangaande vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen uiteraard op zich deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt. Verzoeker citeert slechts deze passages uit zijn gehoorverslag die zijn versie onderbouwen en verliest hierbij bewust deze passages uit het oog die deze versie tegenspreken, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker stelt dat hij verkeerd werd begrepen, kan hij niet worden bijgetreden. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij immers dat hij de tolk en de vragen goed had begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 32). In zijn nota met opmerking wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de passage waar de tolk om verduidelijking van een term vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 15) net aantoonde dat de

tolk zijn taak ter harte neemt en verzoekers gezegden zo goed mogelijk tracht te begrijpen en vertalen. Aangaande zijn interview op de DVZ, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het bedreigd worden met een mes hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Voorts blijkt nergens uit dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk tijdens het interview op de DVZ. Het formulier waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift betreft slechts het allereerste onderhoud voor de inschrijving van verzoekers asielaanvraag (administratief dossier, stuk 14) dat geenszins werd gebruikt bij de beoordeling van deze asielaanvraag. Verder blijkt uit de vragenlijst (administratief dossier, stuk 13) wel degelijk dat verzoekers verklaringen hem in het Arabisch werden voorgelezen en toont hij geenszins het tegendeel aan. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoeker bij de DVZ steeds een kopie van zijn vragenlijst kon bekomen.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Er werden in uw opeenvolgende verklaringen immers tegenstrijdigheden vastgesteld die de kern van uw asielrelaas raken. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal personen dat u de eerste keer benaderd had. Aanvankelijk stelde u dat u op 7 juli 2015 door vijf personen benaderd werd (CGVS, p.14). Later verklaarde u dat u toen slechts door twee personen werd aangesproken, en dat een derde in de wagen bleef zitten (CGVS, p.21). Tijdens uw eerste gehoor bij DVZ verklaarde u dan weer dat u die dag door drie à vier personen werd aangesproken. Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkende u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd, maar gaf u wel toe tijdens het eerste gehoor bij DVZ drie à vier personen genoemd te hebben. Aangezien u zelf stelde dat u toen voor de eerste keer met een persoonlijke bedreiging werd geconfronteerd (CGVS, p.25), waardoor u uiteindelijk Irak hebt moeten verlaten en uw familie hebt moeten achterlaten, kan van u toch verwacht worden dat u zich het aantal personen dat u benaderde beter voor de geest kunt halen.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de omstandigheden van die eerste benadering. Zo stelde u dat u de auto van uw bedreigers die 7de juli niet gezien had, en dat u de auto pas bij de tweede bedreiging op 14 juli gezien had (CGVS, p.22). Niettemin had u even voordien verklaard dat u op 7 juli door twee personen benaderd werd, terwijl een derde persoon in de auto bleef zitten (CGVS, p.21). Gewezen op deze tegenstrijdigheid paste u uw verklaring aan door te stellen dat u de auto bij de eerste bedreiging pas had opgemerkt toen deze wegreed, waarna u uiteindelijk ondubbelzinnig toegaf de auto zowel bij de eerste als bij de tweede bedreiging gezien te hebben (CGVS, p.22). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt hieruit dat u poogde uw bovenvermelde verklaringen aangaande het aantal personen op onhandige wijze recht te trekken.

Ten derde is ook uw beschrijving van het moment waarop u die 7de juli werd aangesproken niet consistent. Initieel verklaarde u dat u in de vooravond even naar buiten was gegaan om een brood bij de bakker te gaan halen, wat ongeveer vijf minuten wandelen was. U stelde dat u op de terugweg van de bakker opgewacht werd (CGVS, pp.13-14). Later verklaarde u daarentegen dat u op de weg naar de bakker aangesproken werd (CGVS, p.21). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde strookt uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal op een belangrijk punt niet met de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ hebt afgelegd. Tijdens dit eerste gehoor bij DVZ beschreef u de gebeurtenissen van 14 juli zonder enige melding te maken van bedreigingen met een mes. Bovendien voegde u er op het einde van dit eerste gehoor spontaan aan toe dat u enkel mondeling bedreigd werd. Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal daarentegen beschreef u uitgebreid hoe u op 14 juli bedreigd werd met een mes, en hoe u rond 25 juli op gewelddadige wijze achtervolgd werd door een auto met bewapende mannen (CGVS, pp.14-16). Ter verklaring wierp u op dat u bij DVZ niet in detail kon treden en pas later toevoegingen zou mogen doen (CGVS, pp.2 en 26). Het is echter opmerkelijk dat u wel in detail trad over het feit dat u een som geld werd aangeboden, maar dat u niets vermeldde over de fysieke bedreigingen. Deze discrepantie doet vermoeden dat u

feiten toegevoegd hebt aan uw initiële relaas, wat dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengt.

Nu beweerde u weliswaar dat het gehoorverslag van DVZ niet tegenwerpe­lijk zou zijn. U riep in dat de persoon die uw interview bij DVZ afnam zelf Arabisch sprak en aldus de vragen en antwoorden tegelijk zelf vertaalde, waardoor er geen aparte tolk aanwezig was (CGVS, p.2). Uw advocate voegde daaraan toe dat er zaken waren die niet volledig vertaald werden, en dat het uiteindelijke gehoorverslag niet meer aan u werd voorgelezen waardoor uw handtekening dan ook niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd (CGVS, p.33). Deze argumenten gaan echter niet op aangezien zowel de vragenlijst als de lijst met verklaringen van personalia ondertekend is door twee verschillende personen: de handtekening van de tolk verschilt duidelijk merkbaar van de handtekening van de ambtenaar. Hieruit blijkt dat de ambtenaar die u bij DVZ interviewde wel degelijk bijgestaan werd door een tolk die het Arabisch machtig is.”

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt dat hij na de tweede bedreiging met een hooggeplaatste over deze bedreiging praatte, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker er niet met zijn collega's/team over praatte, hetgeen nochtans wel redelijkerwijze kan worden verwacht. Immers, verzoeker verklaarde een functie te hebben vervuld met een grote verantwoordelijkheid (namelijk het controleren van de ingang van een gevangenis waarin zich onder meer IS-strijden en militieleden bevonden), alsook dat hij het accent van Mosul herkende in de personen die verklaarden zijn ex-collega's te zijn. Er was dan ook reeds van bij de eerste benadering voldoende aanleiding voor verzoeker om zijn collega's in te lichten. Dat hij deze eerste benadering eerst als een banaliteit opvatte, is hiermee dan ook niet te rijmen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeker zijn collega's als vrienden omschrijft, hetgeen hij ook in onderhavig verzoekschrift bevestigt. Waarom hij hen plots niet zou kunnen vertrouwen en niet zou kunnen weten welke sympathieën zijn collega's hebben, kan niet worden ingezien. Gelet op de opleiding die verzoeker stelt te hebben genoten en het feit dat dergelijke vragen volgens hem vaak voorkomen in Bagdad, kan eens te meer worden verwacht dat verzoeker reeds van de eerste benadering melding maakte, temeer daar hij stelt iedere ochtend een briefing te hebben gekregen. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn collega's en/of oversten niet inlichtte na de derde bedreiging louter omdat zijn overste hem na de tweede bedreiging vertelde dat dergelijke bedreigingen normaal zijn. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn oversten na een derde bedreiging niet toch de ernst ervan zouden kunnen inzien en/of verdere maatregelen zouden kunnen nemen. Dat iedereen aan zijn lot zou worden overgelaten, zoals verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift (p. 11-12), is een blote bewering die hij op geen enkele wijze staaft. Overigens betreft het inlichten van zijn collega's/oversten niet enkel de bescherming van verzoeker zelf, maar tevens de beveiliging van de gevangenis waar hij werkte. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen andere keuze had dan in de auto te stappen omdat hij werd bedreigd met een mes, spreekt hij zichzelf overigens opnieuw tegen. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij immers dat hij reeds in de auto zat toen hij werd bedreigd met het mes (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat de gedragingen en reacties die u omschreven hebt ernstige vragen oproepen en hierdoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste verklaarde u dat u werkte bij de receptie van een ministeriegebouw waar zowel terreurverdachten van IS als van milities werden vastgehouden (CGVS, p.19). Tevens verklaarde u dat u al van bij de eerste bedreiging wist dat de personen die u bedreigden ex-collega's waren -die u weliswaar niet persoonlijk kende- en dat zij het accent van Mosul hadden (CGVS, p.22). Buiten uw goede vriend en collega A.M. had u geen enkele collega ingelicht van de bedreigingen. U had niemand van uw team gewaarschuwd dat zij zelf bedreigd konden worden door personen die op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot de gevangenis (CGVS, pp.27-28). Gezien de zware verantwoordelijkheid die rust op de schouders van personen met uw functie –u bepaalde immers wie toegang kreeg tot een gevangenis met terreurverdachten (CGVS, p.22)- zou het zeer onverantwoordelijk zijn om uw ervaringen en kennis over de bedreigers en hun bedoelingen niet te delen met uw collega's die dat gezag deelden. Temeer daar u zelf benadrukte dat de bedreigers het accent van Mosul hadden en dat zich in de gevangenis ook leden van IS bevonden (CGVS, pp.19 en 22). De ernstige vragen die uw gedrag oproept tasten dan ook de aannemelijkheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Ten tweede stelde u als verklaring voor het feit dat u uw collega's niet ingelicht had, dat u niemand vertrouwde (CGVS, p.27). Nochtans verklaarde u voordien dat u en uw collega's goede vrienden waren waardoor onderlinge verplichtingen niet meer bestonden en jullie met elkaar in discussie konden gaan (CGVS, p.21). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid verklaarde u dat u met uw vrienden wel over andere dingen kan praten, maar dat u nooit weet tot welke groep zij behoren of welke intenties zij

hebben (CGVS, p.27). Gezien de ernst van de bedreigingen (fysieke bedreigingen met een mes, dreigen met het vermoorden van familie, achtervolging met een auto en met wapens), en het feit dat u vrienden had die reeds vermoord zijn door zulke bedreigingen (CGVS, p.24), is het onaannemelijk dat u geen enkele bezorgdheid had geuit naar uw collega's toe, die u ook als vrienden beschouwde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast.

Ten derde stelde u dat u uw kolonel enkel na de tweede bedreiging hebt ingelicht, namelijk op 15 juli 2015 (CGVS, p.23). Deze reageerde dat zulke bedreigingen normaal zijn voor mensen met uw functie, er werd dan ook geen speciale bescherming voor u voorzien (CGVS, pp.15, 24 en 25). Gezien de verantwoordelijkheid die op uw schouders rustte is het zeer merkwaardig dat u uw oversten niet meteen na de eerste bedreiging hebt ingelicht. Ter verklaring stelde u dat u er niet veel aandacht aan schonk omdat uw bedreigers het u vriendelijk vroegen, en omdat zulke vragen veelvoorkomend zouden zijn in Bagdad (CGVS, pp.14 en 23). Niettemin was u toen al op de hoogte dat het om ex-collega's ging die uit Mosul afkomstig waren, die op illegale wijze toegang wilden verkrijgen tot een gebouw waar terreurverdachten van IS werden vastgehouden. U stelde dat bedreigingen met de dood en benaderingen van mensen met uw functie frequent voorkomen in Bagdad (CGVS, p.14). Men kan dan ook verwachten dat uw opleiding anticipeerde op hoe u met zulke situaties op professionele wijze moet omgaan, en dat deze vraag voor u niet als een totale verrassing kwam. U stelde echter louter dat er in uw opleiding niet op geanticipeerd was (CGVS, p.24). Bij het beschrijven van uw dagtaken vertelde u nochtans dat u elke ochtend een briefing kreeg met verschillende punten waar u aandachtig voor moest zijn, zoals belangrijke personen die aanwezig waren of extra maatregelen die moesten worden getroffen (CGVS, p.20). Hieruit blijkt dat u dagelijks contact had met uw leidinggevenden aan wie u ook het eerste voorval had kunnen melden, en dat uw oversten de bewaking en organisatie van het gebouw wel degelijk zeer serieus namen. Deze vaststellingen roepen ernstige vragen op bij uw gebrek aan initiatief na de eerste bedreiging, en bij de door u aangehaalde lauwe reactie van uw kolonel, wat de aannemelijkheid van uw asielaas nog verder ondermijnt.

Ten vierde had u sinds de derde bedreiging zelfs helemaal niemand meer ingelicht en was u niet meer uit werken gegaan (CGVS, p.27). Zoals hierboven gesteld rustte er op uw schouders een zware verantwoordelijkheid aangezien u mee bepaalde wie de gevangenis in en uit kon (CGVS, p.22). Na een derde -bewapende- bedreiging van uw leven niets meer melden aan uw oversten betekent dat u uw verantwoordelijkheden aan uw laars lapt. U werd immers benaderd door personen die koste wat kost op heimelijke wijze toegang willen verkrijgen tot een gevangenis met terreurverdachten. Bij confrontatie met de opmerking waarom u uw oversten na deze derde zeer ernstige bedreiging niet meer had ingelicht, antwoordde u dat de kolonel die u voordien had verwittigd de volgende dag al met kogelschoten was gedood. U weet niet waarom of door wie (CGVS, pp.26-27). Dit doet echter geen afbreuk aan bovenvermelde onaannemelijkheid, u had immers de mogelijkheid andere oversten in te lichten van deze derde bedreiging, bijvoorbeeld bij de dagelijkse briefing die u elke ochtend moest bijwonen. Bovendien waren de bedreigers ex-collega's met het accent van Mosul, die via deze specifieke kenmerken door uw oversten eventueel opgespoord hadden kunnen worden in het personeelsbestand. Deze onwaarschijnlijkheden ondermijnen dan ook verder de aannemelijkheid van uw asielaas.

Ten vijfde verklaarde u dat u in de ochtend van 14 juli 2015 te voet onderweg was naar huis van uw werk. Onderweg kwam u dezelfde persoon tegen die u een week eerder had aangesproken. Deze deed alsof hij verrast was u te zien en nodigde u uit om even bij hen in de auto te komen zitten ter verfrissing van het warme weer. U wou eerst niet instappen omdat u haast had, moe was en naar huis wou, maar uiteindelijk bent u toch meegegaan. Vervolgens bent u in de auto bedreigd met een mes (CGVS, pp.14 en 23). Aangezien de persoon die u aansprak dezelfde persoon was die u de eerste keer met een dubieuze vraag benaderd had, aangezien deze persoon van Mosul afkomstig was en interesse had in een gevangenis met IS-terreurverdachten, en aangezien u zelf verklaarde dat bedreigingen van mensen met uw functie in Irak zeer frequent zijn (CGVS, p.22), is het zeer onaannemelijk dat u zich zomaar hebt laten meelokken. Bovendien had de persoon bij de eerste benadering reeds aangekondigd dat hij over enkele dagen terug zou komen (CGVS, p.14). Het was aldus gepland dat jullie elkaar opnieuw zouden ontmoeten en u was daarvan op de hoogte. Een totale verrassing kon het weerzien en de bijbehorende eis niet zijn. Bij confrontatie met deze opmerking stelde u nogmaals dat u niet wist dat u bedreigd zou worden en dat u verwachtte dat ze hun vraag opnieuw op vriendelijke wijze zouden stellen (CGVS, p.24). Niettemin is het zeer naïef dat u zomaar vrijwillig mee in een volle auto stapt met mensen waarvan u weet dat ze illegale intenties hebben, terwijl u aangaf zelfs uw eigen collega's en vrienden niet te vertrouwen (CGVS, p.27). Deze onwaarschijnlijkheden tast de geloofwaardigheid van uw asielaas ernstig aan."

Betreffende het overlijden van zijn broer N.komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij denkt dat de personen die hem benaderden dezelfde zijn als diegenen die

verantwoordelijk zijn voor de dood van N. maar dat hij dit niet kan bewijzen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen kan op zich evenwel niet worden beschouwd als een dienstig verweer. Het loutere feit dat volgens de door verzoeker bijgebrachte vertaling van de overlijdensakte van N. (rechtsplegingsdossier, stuk 10) zijn broer als "loontrekkende" wordt aangeduid, doet op zich geen afbreuk aan de overige pertinente opmerkingen aangaande deze akte en de klacht in de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat hij het moeilijk had met de dood van zijn beide broers en dat zijn relaas doorleefd is, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande en het herhalen van zijn verklaringen, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist zouden zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Tot slot roepen ook uw antwoorden in verband met het overlijden van uw broer N. ernstige vragen op die uw asielrelaas ongeloofwaardig maken. U stelde dat uw broer N. op 16 augustus 2015 dood werd teruggevonden. U vermoedt dat hij gedood werd door uw eigen bedreigers, aangezien hij met messteken werd vermoord en aangezien u zelf ook bedreigd werd met een mes, terwijl de meeste moordaanslagen met gewerschoten gebeuren (CGVS, pp.28 en 30). Ook tijdens het eerste gehoor bij DVZ stelde u dat uw broer N. in uw plaats vermoord werd. Anderzijds verklaarde u dat u absoluut geen idee hebt wie de daders precies waren (CGVS, pp.12 en 28). Op de vraag naar de omstandigheden van de moord antwoordde u louter dat uw broer overleden is tijdens uw reis naar Europa (CGVS, p.11). Ook op de vraag of er in de media ooit bericht werd over de moord antwoordde u dat u op weg was naar België en het dus niet opgevolgd of gezien hebt (CGVS, p.31). Indien u werkelijk vermoedt dat uw broer door uw eigen bedreigers in uw plaats vermoord werd toont u beduidend weinig interesse in diens dood. Bovendien vertelde u dat uw ouders in Bagdad "zich dagelijks enkel bezighouden met het begraven van kennissen", en dat uw neef en grootmoeder onlangs overleden zijn (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u daarbij geen enkele melding maakte van uw broer N.. U vertelde tevens dat het niet goed gaat met uw moeder omdat haar eigen moeder, uw grootmoeder, recent overleden is (CGVS, p.6). Het is wederom opvallend dat u toen geen enkele referentie maakte naar de dood van N., hoewel uw moeder na het overlijden van uw andere broer M. in 2007 en na uw vertrek ook haar derde zoon recent verloren heeft. Ook haalde u aan dat het niet simpel is om familie, vrienden en broers achter te laten, "waarvan er één gestorven is" (CGVS, p.30). U refereert hierbij enkel naar het overlijden van M., maar u laat het latere overlijden van N. volledig buiten beschouwing. Naast een gebrek aan interesse toont u aldus ook beduidend weinig inlevingsvermogen in de situatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook ernstig aantast.

Ter staving van het overlijden van N. legde u een overlijdensakte en een bewijs van politieklacht neer. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude, dd. 8 maart 2016), blijkt dat in Irak corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde overlijdensakte en politieklacht ernstig gerelativeerd dient te worden. [...] Wat betreft de politieklacht dient opgemerkt te worden dat het om een kopie gaat en niet om een origineel document. Ten gevolge van de slechte kwaliteit van de kopie en het onduidelijke handschrift is de paragraaf rechtsonder onleesbaar. Daarenboven maakt het document geen melding van de precieze dag van het overlijden van N.. Ook vermeldt de akte dat N. gedood was toen hij op weg was naar een van de winkels in de regio, terwijl u verklaarde dat hij op weg was naar zijn werk (CGVS, p. 28). De discrepanties in de gegevens van de overlijdensakte en politieklacht ondermijnen dan ook de bewijskracht van deze documenten. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen uw verklaringen, en met de beschikbare informatie over documentenfraude, kunnen deze documenten niet beschouwd worden als doorslaggevende bewijsstukken voor uw asielrelaas."

Aangaande zijn vrees voor vervolging wegens zijn onwettige afwezigheid van zijn werk, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift kritiek uit op de analyse in de bestreden beslissing, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Het citaat dat verzoeker opneemt in zijn verzoekschrift (p. 16) is slechts een dermate korte weergave dat het onmogelijk is om na te gaan waarop deze passage betrekking heeft. Verder dient erop gewezen dat hoger reeds is gebleken dat aan verzoekers directe vluchtmotieven (bedreigingen naar aanleiding van zijn werkzaamheden als politieagent) geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is het perfect mogelijk dat verzoeker op wettige wijze zijn werkzaamheden heeft beëindigd en kan niet worden ingezien waarom er *in casu* sprake zou zijn van het onwettig afwezig zijn van het werk in hoofde van

verzoeker. In zoverre hiervan alsnog sprake zou zijn, blijkt bovendien uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat er slechts een beperkt risico bestaat op buitensporige bestraffing in dergelijke gevallen. Bijgevolg kan evenmin worden ingezien welke bijdrage informatie over de toestand in de Iraakse gevangenissen *in casu* zou kunnen leveren. Overigens laat verzoeker zelf na middels enig stuk aan te tonen dat de toestand in de Iraakse gevangenissen mensonterend zou zijn, laat staan dat hij ooit zelf in de gevangenis zou terechtkomen. Tevens dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat hij als politieagent werkte voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Ten eerste gaf u ongerijmdde antwoorden op de vraag voor welke functie u werd opgeleid in kasteel Adnani en in welke hoedanigheid u van februari 2011 tot eind juli 2015 in Bagdad werkte. Zo verklaarde u enerzijds herhaaldelijk dat u als soldaat in het leger werkte (gehoorverslag CGVS, pp.3, 5, 9, 17, 22). Anderzijds verklaarde u dat u niet als soldaat, maar als politieagent werkte en noemde u consequent het Ministerie van Binnenlandse Zaken als uw werkgever (CGVS, pp.5, 9, 14, 17, 18, 20). Bij een eerste confrontatie met deze ongerijmdheid stelde u dat er in Irak geen duidelijk onderscheid is tussen leger en politie (CGVS, p.18). Bij een latere confrontatie zei u dan weer dat er wel degelijk een verschil is, waarna u uiteindelijk ondubbelzinnig verklaarde dat u politieagent was met de rang van korporaal (“Naeb Areef”, CGVS, p.20). Uw herhaaldelijk ongerijmdde antwoorden doen vermoeden dat u uw werkelijke hoedanigheid trachtte te achterhouden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook ernstig aantast.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier (Iraqi Federal Police, Advisor Guide, pp.13-16) dat er wel degelijk een duidelijk onderscheid is tussen leger en politie; met name dat het leger volledig onder het Ministerie van Defensie ressorteert, en politie onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Aangezien u zelf systematisch verklaarde voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken gewerkt te hebben en u nergens melding maakte van het Ministerie van Defensie, en aangezien ook uw neergelegde werkbadge en arbeidsovereenkomst enkel het Ministerie van Binnenlandse Zaken vermelden, dient elke twijfel op dit vlak uitgesloten te worden. Deze informatie, samen genomen met bovenvermelde verklaring dat u als politieagent werkte, leidt noodzakelijkerwijze tot het besluit dat u nooit voor het leger hebt gewerkt. U kan dan ook geen grond inroepen om te vreezen voor bestraffing wegens desertie als militair.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS, p.32), merkt het Commissariaat-Generaal vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.”

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Behoudens de vertaling van de functie van verzoekers broer N. in diens overlijdensakte, vinden deze motieven steun in het administratief dossier, zijn zij pertinent en correct en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het

nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER